

Banca estrangera als Països Catalans

Interessos de molt lluny

El sector bancari, dins o fora dels Països Catalans, ha tancat l'exercici 1990 amb resultats poc satisfactoris, quan no preocupants, com ha estat el cas per a la majoria de bancs americans que pateixen a hores d'ara els efectes negatius de la crisi emergent *Made in USA*.

A Catalunya, al País Valencià i a les Illes les primeres conseqüències no s'han fet esperar. El nord-americà Citibank, amb seus a les tres capitals catalanes des de fa molt de temps, ha estat el que més ha sofert la crisi que ara bufa fort als EUA. Aquest banc, segons fonts dignes de crèdit del sector, ha acabat l'exercici 1990 amb nombres vermells. The First National Chicago, un altre banc ianqui, va tancant una a una gairebé totes les seves oficines europees, inclús la de Barcelona.

El relleu en els primers llocs de la classificació mundial d'entitats bancàries americanes per les europees es considera ja com un fet irreversible, segons coincideixen a afirmar la majoria d'experts i observadors financers. Les últimes notícies corroboren aquestes previsions quan parien de la fallida durant l'últim any de 160 entitats bancàries d'EUA, amb uns actius de 16.000 milions de dòlars. En la llista dels "10 principals" bancs del món, elaborada per les prestigioses agències Standars and Poor's i Moody, tan sols figura una societat americana, J.P. Morgan, i una altra nipona, Norinchukin Bank. La resta són europees, entre elles el Deutsch Bank alemany i el britànic Barclays. Aquest últim, a contracorrent, ha saldat l'exercici 1990, a l'estat espanyol i als Països Catalans, amb beneficis propers del 6.700 milions de pesetes, segons el balanç més recent que ha arribat a les mans d'aquest setmanari. El Barclays va entrar en el món bancari espanyol prenent part de les accions del Banc de Valladolid, l'any 1977. Set anys més tard, el 1984, l'entitat es feia amb la totalitat del capital i passava a anomenar-se Barclays Banc, Societat Anònima espanyola (SAE). Un camí que ha estat seguit per la majoria de bancs estrangers per a implantar-se a l'estat espanyol. El banc anglès té vuit oficines a València, tres a Alacant i una

El Barclays bank va entrar en el món bancari espanyol prenent part de les accions del banc de Valladolid.

a Paterna, Elx, Xàbia i Moraira. "Potser el nostre èxit", diu un directiu del Barclays, "és una conseqüència directa del fet que no tenim cap especialització i treballem qualsevol tipus de comptes, empreses i particulars, com també els grans negocis multinacionals"

La seva inversió creditícia l'any 1990 ha pujat a 264.874 milions de pesetes,

el seu *cash flow* suma 10.207 milions, amb 19.895 milions de marge financer; 463.811 milions de depòsits i 2.330 milions destinats a provisions.

El banc francès Banque Nationale de Paris, BNP, (que va entrar també en el sector bancari espanyol pel sistema del cavall de Troia, adquirint accions de l'espanyol López Quesada l'any 1976,)

també es frega les mans quan fa els seus comptes per a l'exercici que ara acaba. El 1990, el banc gal, amb una presència menor quant al nombre d'oficines que el Barclays, ha aconseguit uns beneficis de 1.299 milions de pessetes. Els recursos de clients han arribat als 129.929 milions, (10.388 milions per la "región Levante", que inclou per a aquest banc Catalunya, País Valencià, les Illes i Múrcia). La inversió creditícia del BNP fou de 178.396 milions. El marge financer ha arribat a la xifra de 8.655 milions i els fons destinats a provisions s'han si-

de l'espanyol Banco Comercial, amb 11 oficines al País Valencià.

"Som un banc universal prou abocat al sector de la importació-exportació i amb una llarga experiència en el sector econòmic català", comentà el mateix directiu. El Credit Lyonnais i el Lloyds Bank (abans Banc de Londres y Amèrica del Sur) van ser els dos pioners de la banca estrangera a implantar-se a Barcelona i a València, el 1918. Durant la darrera guerra civil els dos en van fugir, però tornaren immediatament després del conflicte, l'any 1940.

director de l'oficina. "No treballem amb clients particulars pel problema del nombre de sucursals i per haver de competir en aquest terreny amb la banca espanyola en condicions molt dispars".

Fins ara, Bank of Tokio s'ha dedicat a assessorar empresaris japonesos que volien instal·lar-se a Catalunya, però actualment treballa, també, amb empresaris catalans que volen invertir al Japó.

En el cas de la Caisse Nationale de crédit Agricole, caixa d'estalvis francesa que fa dos anys i mig que és a Barcelona, els clients particulars són una excepció, reco-

Beneficis bancaris 1990 (en milions de pessetes)

BANCS PER ALS GRANS NEGOCIS

La incidència de la banca estrangera al Principat és, sobretot, americana, francesa o anglesa, si bé en els darrers anys hi ha hagut la darrera onada bancària dels japonesos. Tan sols a Barcelona hi ha 24 bancs estrangers, 15 dels quals són europeus; 4 nord-americans, 2 àrabs, tres japonesos i un sud-americà. La majoria d'aquests bancs no actuen com a bancs comercials amb serveis a clients particulars, sinó que es dediquen a la banca de grans capitals provinents de multinacionals i grans empreses.

Aquest fet es ben palès en el cas dels bancs japonesos. Aquestes entitats han començat a instal·lar-se a Barcelona quan les empreses nipones han invertit a Catalunya però no abans. Així, tal i com explica el cap de departament de crèdits de Mitsui Bank, Josep Aramon Villanueva, "és tracta de servir als empresaris japonesos desplaçats a Catalunya". Actualment, Mitsui Bank té al voltant de 200 clients, en els tres anys d'estada a Barcelona i amb una única oficina en servei.

En el cas del Bank of Tokio, amb oficina a Barcelona des del 1983, aquesta entitat es dedica exclusivament a empreses o instal·lacions, tal i com explica H. Iwatta,

neix Remigi Ysaba, cap comercial de l'oficina. Bàsicament es dediquen a prestar serveis a les empreses, amb el desenvolupament d'activitats bancàries, però també de projectes a través de societats paral·leles per a oferir contractes de *leasing* o d'assegurances. L'entitat preveu iniciar un pla d'expansió que podria passar per la compra d'un banc espanyol o per acords amb bancs mitjans o grans que disposen d'una sòlida i nombrosa xarxa d'oficines.

La banca nord-americana pateix un procés invers. Atesa la crisi del sector bancari nord-americà, juntament amb la recessió econòmica dels EUA, els bancs nord-americans implantats a Europa en general, i a Catalunya en particular, van tancant les portes.

Es el cas de The First National Bank of Chicago, que tenia oficines a França, Itàlia, Suïssa, Grècia, Anglaterra i a l'estat espanyol, l'entitat ha tancat totes les oficines i només en queden obertes una a Londres i una altra a Ginebra.

The First Chicago és aquí des de l'any 1979, primer com a financera i després com a banc. En aquest cas, explica el responsable de l'oficina, Antoni Ollé, "es tracta d'una activitat bancària a l'engròs, que ofereix serveis a les companyies d'aquí, tant públiques com privades, institucions i multinacionals..."

tuat al voltant dels 1.630 milions. El *cash flow* va ser de 1500 milions.

El Crédit Lyonnais, igualment francès, es prepara per a ser un dels bancs estrangers "amb el major nombre d'oficines a l'estat espanyol i possiblement als Països Catalans", declara molt ufanós un dels seus directius a València, després de recordar la darrera compra per aquest banc

RAFA GIL

En la llista dels 10 primers bancs del món figuren vuit entitats europees.

HAFA GIL

Des que el mes de setembre Firts Chicago va decidir concentrar les seves activitats i esforços dins el seu mercat principal, el nord-americà, el personal que treballava a l'oficina de Barcelona va voler buscar una sortida professional. En aquest sentit, Antoni Ollé explica que tenen coneixement que la Banque Bruselles-Lombert volia obrir una oficina a Barcelona "per la importància de la presència de les companyies multinacionals, pel teixit de PIME locals, per la proximitat fronterera, per aportar Catalunya el 25% del PIB nacional", factors tots aquests que han pesat a l'hora de prendre la decisió. Els objectius de BBL són els de "donar servei a les companyies catalanes, tot i que no podem donar servei a les PIME, ja que no tenim cap vocació internacional.

Per tant, es tracta de "donar serveis a les companyies que es preparen amb vista al 93, les quals busquen acords de canvis accionariats, que necessiten assessorament fiscal, és a dir, companyies relativament grans, típicament locals i conegudes" No es tracta, però, de donar la batalla en el segment típic de la banca espanyola, sinó, de "complementar els seus serveis: traure el màxim profit del flux de pagaments-cobraments i de les divises per promoure exportacions, emissions de bancs..."

UN MODEL

El Banc Indosuez, amb capital 100%

francès, ocupa prop de 120 persones a l'estat, amb seus a Barcelona i Madrid. A nivell mundial és present a 78 països. A la capital catalana té 10 empleats, i el director general per a Catalunya és Christian Moufle. De moment, no hi ha cap pla d'expansió previst (compra-venta d'actius, *joint-ventures*, etc.). Com explica Christian Moufle, "Indosuez crea empreses", com ha fet amb Mapfre. Entre totes dues han donat vida a la societat de valors Mapfre Indosuez, que capitalitzen al 50 per cent.

El banc Indosuez és sobretot un banc de negocis. Treballa fonamentalment amb grans empreses. Quant als propers mesos, Moufle no creu que baixin els tipus d'interès per a crèdits de manera espectacular –com a màxim entre un 0,5% i un punt en sis mesos– per la qual cosa es quedaran prop del 15%. El director general del banc Indosuez a Catalunya considera que hauran de canviar moltes coses perquè els interessos s'anivellin amb els de la resta de països comunitaris el 1993. Considera que és molt positiu que l'Ajuntament i la Generalitat s'hagin posat d'acord per impulsar la candidatura de Barcelona, com a seu de l'Eurofed. L'any 1990 el banc Indosuez ha crescut en beneficis entre un 10% i un 15% respecte al 1989.

Per la seva banda, una filial del Saudesbank, considera que l'harmonització dels tipus d'interès es farà de manera

gradual amb l'objectiu que, a partir del 1993 no hi hagi diferències substancials entre els productes financers oferts arreu d'Europa. El 50% del capital del grup Saudebank és saudita i l'altre és de l'estat espanyol. Els bancs BBV i Banesto, entre d'altres, hi tenen participació. Disposa de vuit sucursals aquí, entre les quals figuren Barcelona, València i Palma de Mallorca (aquesta darrera oberta fa poc). A més de Saudesport, el grup compta amb una altra filial, Saudeleasing.

En l'àmbit financer, i segons el Conseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, Barcelona hauria de buscar especialitzacions que fins i tot superaren el marc estrictament estatal i, en aquest sentit, pensem en un mercat de pagarés d'empresa, en la consolidació d'una societat de *ratings* que ajude al finançament de les petites i mitjanes empreses i, en definitiva, orientar-nos cap aquest finançament específic des d'una perspectiva europea, tant en renda variable –un segon mercat continental–, com en renda fixa, aquest és el cas del ja citat mercat organitzat de pagarés d'empresa.

Pel que fa a Barcelona com a seu central del Banc Central Europeu (Eurofed), Macià Alavedra considera que seria "razonable repartir els centres de poder entre tota Europa, i l'estat espanyol, en aquest sentit, té un dèficit considerable".

Ignasi Pellicer